

RAAD VOOR VREMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr 90 van 15 juni 2007
in de zaak X /IVe kamer**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Indiase nationaliteit, op 5 februari 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 januari 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 234, § 1, eerste en tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LAUWERS en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De feitelijke gegevens van de zaak
2. Overzicht van de procedure

Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 2 mei 2004 het Rijk binnenkwam, diende op 4 mei 2004 een asielaanvraag in. Op 14 september 2004 werd zijn asielaanvraag ontvankelijk verklaard. Op 24 januari 2007 werd door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

3. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing:

“U zou over de Indische nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit X. Sinds 2001 zouden de “X” in uw dorp actief zijn. Ze zouden naar uw winkel gekomen zijn en goederen meegenomen hebben zonder te betalen. Ook zouden ze meetings in uw dorp gehouden hebben. Op 16 december 2003 zouden de “X” uw echtgenote een brief overhandigd hebben. Ze zouden 100.000 roepies van u geëist hebben. Op 24 december 2003 zouden ze het geld zijn komen ophalen, maar u kon maar 15.000 roepies betalen. Ze zouden u zeven dagen de tijd gegeven hebben om de rest van het geld voor te leggen. Hierna zou uw vader ziek geworden zijn. U zou met hem naar een ziekenhuis in de stad gegaan zijn, waardoor de “X” u niet konden vinden. Op 11 januari 2004 zou u terug thuis gekomen zijn. Die avond zouden de “X” u weer opgezocht hebben. Daar u niet kon betalen, zouden ze u meegenomen hebben. Jullie zouden naar het huis van X, een lokale grootgrondbezitter gegaan zijn. Het zou uw taak geweest zijn om er voor te zorgen dat deze man de deur zou openen. Daar deze familie u kende zou de deur al snel geopend zijn. De “X” zouden het domein binnengedrongen zijn, en X bedreigd en hem daarna doodgeslagen hebben. Zijn echtgenote zou alles gezien hebben en ze zou u beschuldigd hebben van betrokkenheid bij de “X”. De “X” zouden u hebben laten gaan met de waarschuwing dat hetzelfde met u zou gebeuren, indien u niet betaalde. U zou naar uw schoonouders gevlucht zijn. Aldaar zou u vernomen hebben dat de politie u zocht wegens uw betrokkenheid bij de moord op X. Tevens zou u vernomen hebben dat de “X” nog een tweede brief aan uw echtgenote afgegeven hadden. Hierin staat dat u een “X” bij de politie aangegeven zou hebben. De politie zou deze man gedood hebben en u zou hier de schuld van gekregen hebben. U vreesde de “X” en de politie. U ging naar X, alwaar u twee en een halve maand verbleef vooraleer u India verlaten zou hebben. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: “X”, arrestatiebevel, geboorteakte, twee brieven van de “X”, brieven van een vriend en van uw echtgenote en een attest van een Belgische dokter.”

4. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.
5. Nopens de status van vluchteling
6. Verzoeker stelt dat de weigeringsbeslissing in strijd is met artikel 52 van de wet van 15 december 1980. Verzoeker meent zowel te voldoen aan het subjectief element als aan het objectief element, en door hem het vluchtelingenstatuut te weigeren zou verweerder voormeld artikel geschonden hebben.
7. Verweerder antwoordt hierop terecht in de verweernota dat artikel 52 waarnaar verzoeker verwijst betrekking heeft op het stadium “ontvankelijkheid” (nl. toegang tot het grondgebied) van de asielprocedure en de bestreden beslissing kadert in de asielprocedure “ten gronde”.
8. De schending van artikel 52 wordt dan ook verworpen.
9. In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat de Commissaris-generaal van oordeel is dat verzoeker niet aannemelijk maakt een vrees voor vervolging te hebben in de zin van de Conventie van Geneve.
10. Vooreerst wordt aan verzoeker verweten dat hij niet kan verklaren waarom hij gevlucht is zonder de afloop af te wachten van de gerechtelijke procedure die tegen hem zou lopen in zijn land van herkomst. Hij kende voorheen immers nooit problemen met de Indische autoriteiten en kan dan ook geen gegronde reden aanhalen waarom hij vrees zou hebben gehad voor een partijdig en/of oneerlijk proces tegen hem omwille van redenen bepaald in het vluchtelingenverdrag.
11. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift: *“Dat blijkt uit alle internationale rapporten dat de mensenrechtensituatie in zijn regio beneden alle peil is. Dat overduidelijk*

blijkt dat verzoeker -in het verleden zowel als nu- in de onmogelijkheid verkeerd om de bescherming in te roepen van de staat tot dewelke hij behoort."

12. Verweerder merkt terecht op dat de persoonlijke, gegronde vrees determinerend is en dat het onvoldoende is te verwijzen naar internationale rapporten en de algemene situatie in het land van herkomst. Verzoeker moet zijn individuele vrees in concreto aantonen. Aldus stelt de Raad voor vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker niet aantoont waarom hij diende te vluchten alvorens de uitkomst van zijn proces af te wachten of waarom hij geen bescherming kon vinden bij zijn autoriteiten.
13. In de bestreden beslissing verwijt de Commissaris-generaal aan verzoeker een gebrek aan interesse.
14. In het verzoekschrift antwoordt verzoeker hierop dat hij zijn familie niet in de problemen wou brengen door hen brieven te sturen. Hij verwijst naar zijn vroegere verklaringen, dat in India de X de postdiensten dwingen om de post op zijn naam aan hen te bezorgen. Verzoeker meent dat hieruit geen gebrek aan interesse valt op te maken, en dat het veeleer de interviewer is die tekortgeschoten is in zijn plicht om de waarheidsgetrouwheid van verzoeker te evalueren, de stavingsstukken te evalueren en hem hierbij het voordeel van de twijfel te gunnen.
15. In beginsel berust de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 54)
16. Verweerder wijst er terecht op dat er verscheidene andere manieren bestaan dan de post om contact op te nemen met zijn land van herkomst, zoals via telefonisch contact of door een beroep te doen op tussenpersonen. Verzoeker heeft sinds 2004 geen enkel contact meer gehad met zijn land van herkomst, weet dus niet of hij in zijn land van herkomst nog steeds gezocht wordt en dit gebrek aan initiatief en belangstelling ondermijnt de ernst van verzoekers beweerde vrees voor vervolging.
17. Verweerder stelt dat verzoekers beweerde problemen van lokale aard zijn. Uit de door verzoeker neergelegde geboorteakte blijkt dat hij een Indisch staatsburger is en dus staat het hem vrij om, voor zover dit noodzakelijk zou zijn, zich elders in India te vestigen zonder dat hij zich hiervoor dient te registreren (antwoorddocument Cedoca inzake registratie in India)
18. Verzoeker stelt hierover in het verzoekschrift: *"Er is ook geen reden om aan te nemen dat de X verzoeker niet zouden vervolgen tot ver buiten de eigen regio. Politieke moorden worden immers tot en met in de hoofdstad gepleegd. (Men vergelijk de situatie met de situatie van de ETA in Spanje, die plegen toch ook aanslagen tot ver buiten Baskenland?)"*
19. Ter terechtzitting stelt verzoeker dat de X over een wijdverspreid netwerk beschikken dat actief is over heel India. Ze zouden burgers over het hele land lastig vallen en revolutionaire taksen innen.

20. Verzoekers stelling dat politieke moorden tot en met in de hoofdstad worden gepleegd is een algemene, blote bewering die verzoeker niet betreft op zijn persoonlijke situatie en niet staft met bewijzen. Uit publieke bronnen blijkt dat er geen registratieplicht is en dat verzoeker vrij is zich elders in India te vestigen. Bovendien blijkt uit zijn verklaringen dat hij al twee en een halve maand probleemloos in X verbleef alvorens te vluchten naar België. Een intern vluchtalternatief is, voor zover dit noodzakelijk zou zijn, dus voor handen.
21. In acht genomen wat voorafgaat kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
22. Nopens de subsidiaire bescherming.
23. De Raad voor vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker noch in zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting verzoekt om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.
24. Aangezien verzoeker niet aannemelijk maakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
25. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 15 juni 2007 door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

K. DECLERCK.